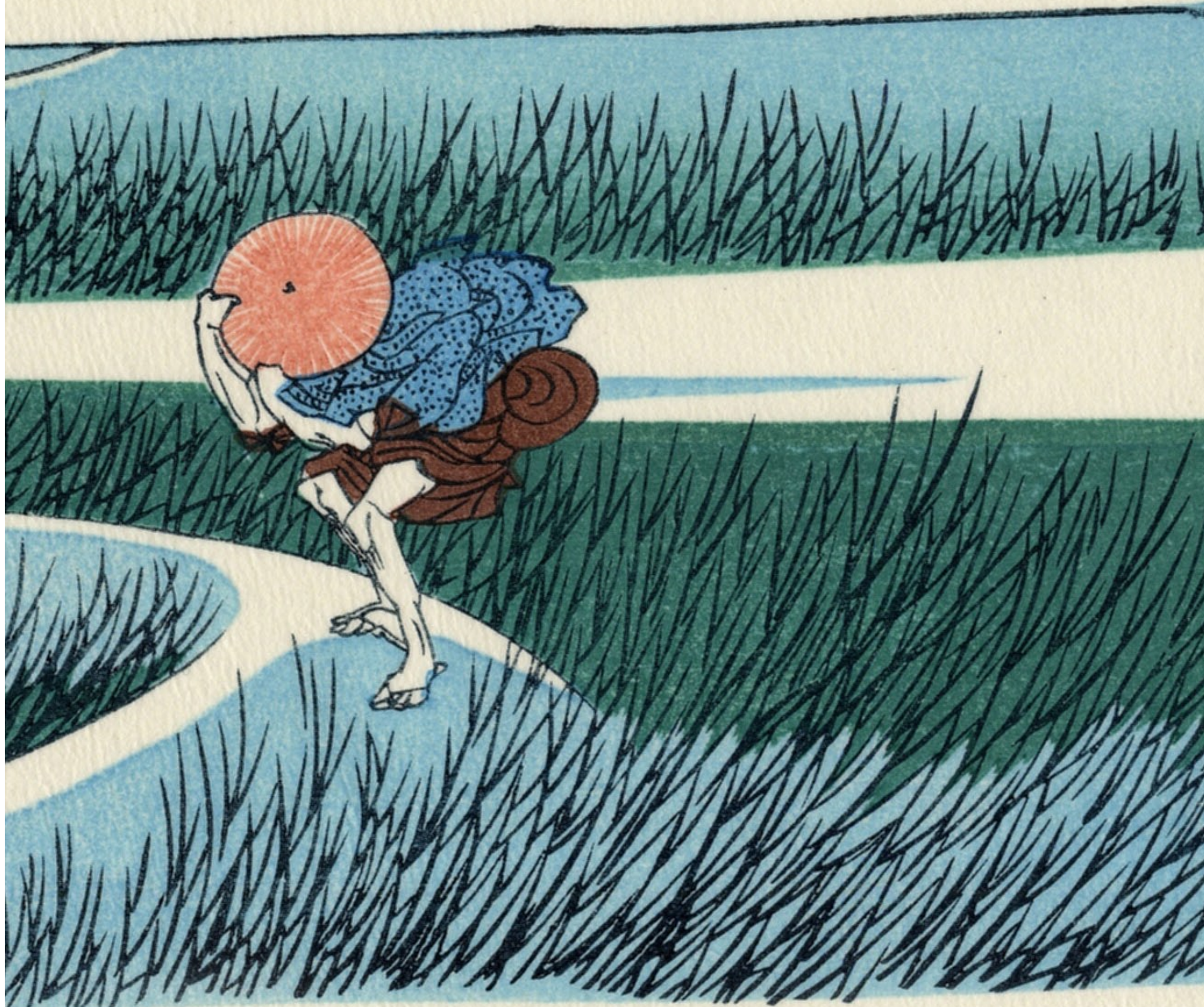

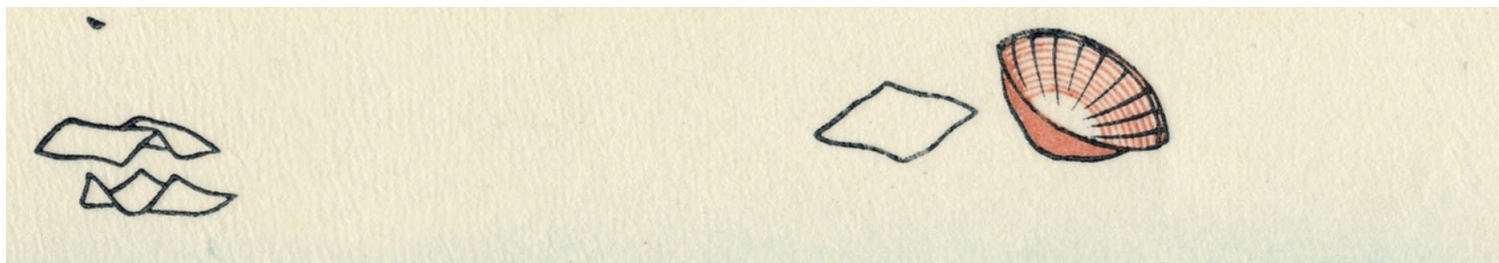
Théâtre du Soleil

Bębny na tamie

Prezentacja filmu

19 czerwca (wtorek), godz. 19:00

Théâtre du Soleil

Bębny na tamie

Prezentacja filmu na zakończenie zajęć „Rzemiosło aktora”

19 czerwca (wtorek), godz. 19:00

Sala Teatralna, Collegium Maius, wejście od ul. Kowalczyka

Listę dialogową w tłumaczeniu Magdaleny Rewerendy czytają studentki II roku studiów licencjackich na kierunku wiedza o teatrze:

Karolina Brzezicka, Lamara Czchutiaszwili, Julia Jurczykowska, Katarzyna Knychala, Monika Kończal, Marta Krawczyk, Katarzyna Nowaczyk, Natalia Safian, Marta Seredyńska, Alicja Szabelska, Angelika Topolewska, Karolina Zawadzka.

Opieka: prof. Grzegorz Ziółkowski

Współpraca: Maria Bohdziewicz

Bębny na tamie (*Tambours sur la digue*) to film zrealizowany przez Théâtre du Soleil, Bel Air Media, ARTE France, CNDP, ZDF Theaterkanal w 2002 roku. Powstał na podstawie przedstawienia teatru du Soleil z 1999 roku, w reżyserii Ariane Mnouchkine, na podstawie tekstu napisanego przez Hélène Cixous, z muzyką Jean-Jacques'a Lemêtre'a.

W przedstawieniu paryski teatr odwołał się do konwencji klasycznych japońskich form teatralnych: *bunraku* (teatr lalkowy) oraz *kabuki*, a dokładniej *ningyō-buri* – tzn. sceny polegającej na naśladowaniu ruchów lalek przez prawdziwych aktorów. W tej konwencji „aktor może udawać, że jest animowany przez poruszających się za nim asystentów scenicznych (*kōken*), którzy wyglądają i zachowują się jak prawdziwi animatorzy”¹. Wymaga to oczywiście ogromnej biegłości rzemieślniczej i koordynacji aktorów oraz towarzyszących im asystentów-animatorów.

W tej właśnie formie „tradycyjnej sztuki lalkowej, odegranej przez prawdziwych aktorów” Théâtre du Soleil opowiedział historię o tym, jak „człowiekowi, ufnemu we własne znaczenie, uświadomione zostaje, że stanowi igraszkę nieznanych sił. Jest marionetką w spektaklu zgotowanym przez Los. [...] Autorka przedstawia fikcyjne starożytne azjatyckie państwo zagrożone gigantyczną powodzią. Jego władca, Pan Khang, postawiony zostaje przed dramatycznym wyborem: aby uniknąć totalnej katastrofy musi kazać otworzyć jedną z tam, zalewając albo wieś (biedaków), albo bogate miasto i dwór. [...] Korupcja, niekompetencja rządzących, obrona bogatych i sytych przed biednymi i głodnymi, solidarność obywatelska, złudzenia lewicowych utopii, dwuznaczna rola artystów, ekologia i świadomość życia w ciągłym zagrożeniu – wszystko to przedstawione zostaje w formie barwnej efektownej przypowieści. Tak zorganizowany jest ten najlepszy ze światów, tak bezwzględny i odwieczny rządzi się regułami, a mimo to przeraża nas perspektywa jego zagłady”².

¹ Estera Żeromska, *Japoński teatr klasyczny. Korzenie i metamorfozy*, t. 2, Warszawa 2010, s. 202.

² Agnieszka Fryz-Więcek, *Pasaż teatralny: 4 x Paryż*, „Didaskalia” 2000, nr 39, s. 90.